

ת"פ 42878/01/14 - מדינת ישראל נגד ש.פ.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 42878-01-14

מ"ת 42887-01-14

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן

מדינת ישראל

נגד

ש.פ.

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד אייזנברג

גזר דין

הרקע.

כתב האישום המקורי אשר תוקן במהלך הדיונים, הוגש ביום 21.1.14. בצמוד להגשת כתב האישום, הגישה התביעה בקשה למעצר הנאשם עד תום הליכים. סופו של דבר שהבקשה התקבלה, ומשפטו של הנאשם החל לפני בעודו עצור.

בדיון שהתקיים לפני ביום 9.6.14 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון. על פי הצהרתם, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה ויורשע על פי הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן. עוד הוסכם כי בטרם טיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעניין העונש. התביעה הצהירה במסגרת הסדר הטיעון, תגביל עצמה לעתור לעונש מאסר

עמוד 1

בפועל למשך 3 שנים, וכן עונשים נלווים.

כאן המקום לפרט במה הודה הנאשם. כפי שיפורט להלן, לא בכדי החלטתי לפרוש בהרחבה עובדות כתב האישום לפי שהדבר נחוץ לשם שלימות התמונה העובדתית, ומתוך כך הבנת המחלוקת העמוקה בין הצדדים בתיק זה.

המתלוננת, אלמנה - אישה חרדית - והנאשם, קיימו קשר זוגי. על פי האישום הראשון, כשנה עובר ליום 5.1.14, גילתה המתלוננת כי היא בהריון מהנאשם. המתלוננת ביקשה מהנאשם, לבל יספר דבר היותה בהריון מהנאשם שכן היא אלמנה וחרדית, עובדה שאינה מקובלת בחברה זו. הנאשם, לא כיבד רצונה זה של המתלוננת ובאמצעות מסרונים סיפר לבתה של המתלוננת, כי אמה בהיריון, וזאת מבלי להזדהות שהוא שולח ההודעות.

עולה לפיכך שהנאשם הודה בעבירה של פרסום יש בו פגיעה בפרטיות.

על פי האישום השני, הנאשם נהג להשאיר פתקים מטרידים, כלשון כתב האישום, על חלון רכבה של המתלוננת בניגוד לרצונה. כתב האישום מפרט דברי הנאשם בפתקים הללו. וכך כתב בין היתר: "אני שבור ומיואש מתענה ומתייסר בלעדיך את חסרה לי כאילו לקחו לי את הנשמה והנשימה. לא יודע אם אצליח לשרוד את שיברון הלב והייאוש...אני מפנה את הדירה והופך לחסר בית. דבר שיוסיף ייאוש ודכדוך ובורא עולם יודע לאן זה יוביל..." "הייתי נסער וכאוב לא מגיע לך. אני מביע חרטה עמוקה ומבטיח לעצמי לא לחזור על התנהגות לא ראויה..." "לא אוותר ולא אתן לעצות אחיטופל להפריד אותך ממני...את החיים שלי, הנשמה, הנשימה שלי את אחת ויחידה... לא אוותר עליך לעולמים"

עולה לפיכך שהנאשם הודה בעבירה של פגיעה בפרטיות-בילוש או הטרדה אחרת.

על פי האישום השלישי, ביום 30.12.13 במהלך שיחה בין הנאשם למתלוננת, איים עליה הנאשם במטרה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "א, הקשר הזה לא ייפסק, הוא לא ייפסק בטוב", "מה את חושבת שאני מוותר? מה את חושבת שאני אקום בבוקר ואגיד אין א. גמרנו? מה את רוצה לפגוע בי? אני מרגיש שיצרת בית את ספר הנקמה אני שולט על יצר הרע אני רואה רק חושך עכשיו... ואני אומר לעצמי ש. דפוק את הראש בקיר רגע, תתעורר, ש. אתה אוהב אותה, ש. אל תעשה את זה ש. עזוב ש. ברח אבל עוד פעם המילים האלו, ההקנטות האלו, מיליון... מה את משחקת אותה כאילו את חסינה. אני פה הבעיה לא את..." "אני הבעיה אני נמצא בייאוש טוטאלי... אני מיום ליום יותר מיואש...הייאוש זה יצר הרע... את יודעת מאיזו שעה אני מחכה לך שם? מאיזו שעה ידעתי שאת לא בבית? הבדיקות שלי, כל השיטות שלי ידעתי שאת לא בבית לא יורדת. הנחתי שאת לא בבית. אמרתי תישאר פה תישן פה את יודעת מאיזו שעה אני פה? משעה 18:00, שיצאתי מתוך השכונה תסתכלי מה אני אעשה... לא מעניין אותי כלום, רק א.... אני מסוגל, החיים שלי בזבל. אם אני שורף אותך בטח אני שורף גם את עצמי. שנינו מחובקים נשרפים באש. את לא מבינה את זה? אני לא רוצה להמשיך לחיות..." "את יצרת בי את יצר הנקם. אני רוצה להוכיח לכל עם ישראל שאני מסוגל לעשות מה שאני אומר, אני מסוגל רק בורא עולם נתן לי מה שלא נתן לאחרים שהלכו ורצחו את הילדים שלהם ורצחו את הנשים שלהם הוא נתן להם טיפ טיפה מחשבה, אני מגיע לייאוש, לסף. אני אלך היום לתחנת דלק, אמלא דלק, אמלא (כך במקור - א.ה.) במאתיים שקל.. אני הולך לוקח בקבוק וממלא דלק. אני אומר ש. מה אתה עושה, מה אתה

עושה, מה אתה עושה, אתה מטומטם? לקחתי את הבקבוק וזרקתי אותי..." "מה את רוצה שאני אספר לאנשים שיקרעו אותה ויזנו (כך במקור - א.ה.) אותה? אני אומר לא..." "אני אומר לך את לא סתם בן אדם בשבילי. את כל העולם בשבילי. את הדבר שאני אוהב עלי אדמות ואחת כזאת אסור לה לפגוע בי ["...מה ההתעלמות הזאת? מה זה? לאן את רוצה להגיע? אני לא אוותר א.. תזכרי את המילים שלי" ... "א. את תכניסי מישהו לחיים של הילדים שלך?" זה לא יקרה..." "החלום שלי זה לדבר עם א...כן את יודעת כמה הייתי על הסף? אתמול ראיתי אותה ורציתי לעצור לרדת ללכת אליה ולדבר איתה אבל אני אוהב אותך ואני אומר בשביל א. לא. עשיתי כבר טעות אחת שאני משלם עליה ביותר. לא, אתמול ראיתי אותה ולא זיהיתי אותה היא היתה עם ג'ינס, אמרתי אה, אבל אני מסתכל על הפנים זאת היא. יפה. ... ישבה בתחנה והסתכלתי עליה, ראיתי שזאת היא, רציתי לרדת מהאוטו... אבל את רואה אמרתי לך עוד לא, לא צריך..." "א. תקשיבי ממי... את לא יודעת באיזה מצב את נמצאת. אני הבעיה ואת בסכנה. את לא מבינה את זה? אין מה לעשות. אין כל בן אדם שהרג מישהי הוא הבעיה ולא היא אבל זה ייאוש אני מבין האנשים האלה שהורגים... אני בן אדם פסיכופט על כל הראש...תראי למה הפכתי...למה כל דבר את הולכת להגיד לה, מה את תינוקת? כן? קיבלת מכה ורצת לספר לאמא? שולי? שמעון נתן לי מכה".

עולה לפיכך שהנאשם הודה בעבירות של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

על פי האישום הרביעי, כשנה וחצי לפני יום 30.12.13, התקיימה שיחה בין הנאשם למתלוננת במהלכה אמרה לו המתלוננת כי אינה מעוניינת להיות עימו. במהלך השיחה איים הנאשם על המתלוננת במטרה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "אני רוצה לתפוס אותך בחזרה בידיים שלי!!!! כשתהיי בידיים שלי את תראי למה. אני רוצה לתפוס אותך בידיים שלי ואת תראי למה!!!! ואת תראי למה!!!! חכי את תראי למה. אם את חושבת אני נרגע אני הולך לעבודה וכולי קוצים... לא יכול לעבוד, כולי אש. רוצה רק לתפוס אותך בידיים שלי. רוצה לדבר איתך שתגידי לי הכל בידיים שלי..." "אם אני בדרך אלייך, אל תבואי אליי, כל אכזבה שאת לא תרדי עלי את תראי מה יהיה" ... "אני לא אוותר לך עד שתהיי בידיים שלי. בידיים שלי לא תדברי ככה. את יודעת כשתתפסי בידיים שלי מה תגידי? תגידי אני רוצה אותך, כן בוא נתחתן. תזכרי את המילים שלי. מהפחד, מהרעד אני אתן לך להגיד מילים, תזכרי את המילים שלי תזכרי את המילים שלי אני ידעתי שמהשיחה זאת זה מה שיקרה. ידעתי שלא. אין בשורה טובה..." "תשכנעי אותי לא להפציץ לך את הפנים. תשכנעי אותי לוותר לך, תשכנעי אותי לא יודע, תקחי אותי..." ["אני רוצה אותך!!!! אני רוצה לתפוס אותך בידיים שלי. אני לא אשתוק לא אנוח לא ארגע עד שתתפסי בידיים שלי ואם תתפסי בידיים שלי מוזמתי (כך במקור - א.ה.) יעלה לך יותר גרוע. יותר גרוע ממה שיעלה לך אם תבואי. יותר גרוע..." "אל תדאגי זה יקרה מיוזמתי ואם אני אתפוס אותך במקום שלא יהיה אף אחד אז לפני שתראי אותי תחטפי קצת על הפנים..." "תיכנסי לאינטרנט תקראי מה זה אכזבה של אהבה. תיכנסי תראי מה שזה עושה. מה שאני עכשיו, זה מה שזה עושה. את יודעת גם כתוב בתורה שאת מאמינה בה כתוב עזה כמוות האהבה. לא יעזור, המוות שלי... כנראה שאת לא מבינה שאני לא מפחד מייסורים משום משטרה משום כלום. זה לא מעניין אותי. שום דבר לא מפחיד. הפחד היחיד זה ממה שאני עכשיו מרגיש..." "א..אני אתפוס אותך ביום מן הימים, אל תדאגי. אני שמתי לעצמי מטרה לתפוס את א. ושם דבר לא מעניין אותי" ... "אני אעשה הכל, לא יעניין אותי לא מרחקים, לא כסף ולא דלק. מעניין אותי לתפוס..." "נראה אולי את יוצאת לאיזה כיוון אני אעקוב אחרייך. בטוח את יוצאת... אל תדאגי את תראי, את לא תהיי בבית, את תראי את האוטו שלי שם, מצדי לשים אותו ולחזור במונית ספיישל העיקר שתראי את האוטו שלי. אני יושב כמו טמבל לפני שאני עולה לישון וכותב פתקים. פתקים על השמשה. את הפתק הזה אני אשים בדואר. את הפתק הזה את תראי מה המוח המעוות שלי חושב ואני אומר לך א. תחשבי איך..." "א. אם את תתעסקי לי, בידיים, עם דברים שבשמיים, אני חולם לפוצץ לך את התחת

לתוך הפנים העדינות האלה, זה החלום שלי ואני אגשים אותו" ...["א. אל תבואי, תראי איך את מדברת בחיים המזורגים שלך. אני הולך לפוצץ לך את כל הנשמה. את תתחנני לעולמים, תתחנני, תתחנני, תבכי דמעות של דם שאני אוותר לך, שאני לא אעשה מה שאני רוצה לעשות, תתחנני, תתחנני יא בת זונה"... "ממה את פוחדת ממה?...מהחיים המזורגים שלך שאני עומד לעשות, לפוצץ לך את כל הנשמה, תתחנני על חשבון העולמים, תתחנני, תבכי דמעות של דם, שאני ארגע, שאני לא עשה מה שאני רוצה לעשות. תתחנני!!! יא בת זונה!!!"... "אני בן אדם, כשאני אוהב אני אוהב עד המוות. אני הסברתי לך את זה. שנה וחצי אני אומר לך את זה. שנה וחצי אני אומר לך את זה. אם א. לא איתי אין לי טעם לחיים. אין לי טעם לחיים אם א. לא שם"... "אני מתחנן אל תתיחסי אליי ככה כי זה מדליק אותי ואני בן אדם דפוק במוח. אני אומר לך אין להתנהג אלי כדי שלא תיפגעי ואני לא אפגע"... "אם לא תרדי היום, תרדי מחר, לא תתפסי מחר תתפסי מחרתיים, כל יום שעובר ואני כולי מתמרמר ככה ואני כולי רועד והולך כמו איזה נרקומן שצריך את המנה שלו רק אם א. תיתפס לי בידיים זו המנה שלי... תתני לי לחשוב, תתני לי לחשוב לעשות תוכניות כמו בסרט איך אני פולש לה לתוך האוטו תוך כדי נסיעה. אני אני אצליח, אני אנסה אולי פעמיים שלוש 10, 20, 30 בפעם ה- 31 זה יקרה. וכשזה יקרה אחרי הרבה נסיונות אל תדאגי תישארי חיה פצועה מדממת בלי לטפל בה... את אפילו לא תשחילי מילה בכל הצער הזה והכאב. שום דבר"... "לא תיפרדי ממני לעולמים אלא אם המוות יפריד ביננו (כך במקור - א.ה.)..."["מר לי אין לי טעם לחיים אני רק חושב כאילו חשבתי לקחת סכין ולשחוט את הבהמה שבשבילה את"... "א. אל תבואי כי אם תבואי לא יהיו לך פנים לחזור הביתה. תתני לי לתפוס אותך...אני עוד אצליח לתפוס אותך א.. זה מתחיל מהיום. הניסיונות מהיום מתחילים יום יום. בוקר צהריים וערב גם בימי שבתות. גם בחגים גם ביום כיפור אני אתפוס אותך... אני אגאל אותך מהסבל של השנה וחצי. לא טוב? אם לא תסבלי לעוד 20 שנה. את רוצה לסבול בואי עכשיו. אני אגאל אותך מהסבל. זה מה שאת יודעת. הגאווה שלך תכניס אותך למיטה. לקבר היא תכניס אותך. שם דבר למה את מפחדת..."

עולה לפיכך שהנאשם הודה בעבירות של אימים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

על פי האישום החמישי, ביום 1.1.14, סמוך לשעה 21:00, עת יצאה המתלוננת ביחד עם אמה, להופעה של הזמרת "ריטה" בתל אביב, עקב הנאשם אחר המתלוננת מהרגע שיצאה מביתה ועד למקום ההופעה.

עולה לפיכך שהנאשם הודה בעבירה של פגיעה בפרטיות - בילוש או הטרדה אחרת.

על פי האישום השישי, ביום 5.1.14 בשעות הבוקר, עקב הנאשם אחר המתלוננת, והתיישב לידה כשזו שהתה בבית קפה "ארומה" בקניון בת ים. בנסיבות אלה, איים הנאשם על הנאשמת ואמר לה כי יצית אותה ואת ילדיה וכן אמר לה: "מה את לא שומעת חדשות, את לא רואה מה קורה לאנשים שהם בדיכאון, אני אקבור אותך חיה".

עולה לפיכך שהנאשם הודה בעבירות של פגיעה בפרטיות-בילוש או הטרדה אחרת ועבירת אימים.

כאמור, בצמוד להגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום ההליכים. בסיומם של הליכי המעצר, לרבות החלטה בערר שהוגש בעניינו, הוחלט כי הנאשם יישאר במעצר. משום כך, משפטו של הנאשם לפני, כאמור, החל בעודו

עצור.

כאמור בפתח הדברים, בדיון שהתקיים לפני ביום 9.6.14 הוצג הסדר טיעון. בהתאם להסדר הטיעון והחלטתי בעקבות כך, נדחה הדיון לקבלת תסקיר. שירות המבחן, בחן כל הנתונים, העובדות והנסיבות הרלבנטיות, וסיומו של תסקיר המליץ לשלב הנאשם בתכנית טיפולית במרכז טיפולי - "בית נועם", מקום המיועד לטיפול בגברים הנוהגים אלימות זוגית. הדיון נדחה מעת לעת על מנת לבחון אפשרות יציאת הנאשם, מהמעצר בו היה נתון, לטיפול זה. בעניין זה התקבלו עוד ארבעה תסקירים, אשר האחרון בהם מיום 23.9.14 - מועד הדיון שנקבע לטיעונים לעונש. בתסקיר זה, נאמר, כי השתלבות הנאשם בתכנית טיפולית תהיה בטווח זמן עתידי של חודשיים.

כאמור, בדיון שהתקיים לפני ביום 29.9.14, טענו הצדדים לעונש. בא כוח התביעה עתר להחמיר עם הנאשם, בתוך כך התנגדה התביעה באופן נחרץ לשחרור הנאשם ממעצרו ל"בית נועם". התנגדות זו באה מן הטעם האחד והיחיד, והוא הטעם המוביל התביעה בדרכה ושיטתה, גם לשילוב נאשמים בהליך שיקומי כמו גם בעתירה להחמיר בדיון והטעם הוא - מסוכנותו של הנאשם כלפי המתלוננת, מסוכנות העולה משום חומרת מעשי הנאשם בהם הודה. לשיטת התביעה, אין בנמצא חלופה שתאיין מסוכנותו של הנאשם. משמע, לפי תפיסה זו, החלופה היחידה היא בית האסורים. לדברי התובע אשר ייצג התביעה אותה עת, יש ונכון יהיה שהנאשם יקבל הטיפול הראוי לבעיית האלימות שלו בין כותלי בית הסוהר, אך לא במסגרת טיפולית מוכרת על ידי שירות המבחן שתהיה עת ישוחרר הנאשם. משום כך, עתר התובע להשית על הנאשם עונש מאסר לתקופה שלא תפחת משלוש שנות מאסר, וכן עונשים נלווים.

בא כוח הנאשם ביקש להורות על שחרור הנאשם לחלופת מעצר ב"בית נועם" על מנת לתת לנאשם הזדמנות לשקם עצמו, שהרי ידוע הוא כי שיקום הוא מרכיב חשוב ביותר בגזירת הדין, וראוי ליתן לנאשם אפשרות להוכיח כי הלך בדרך טיפולית, ולהעדיף בתוך כך השיקום על פני ההחמרה בדיון. בטיעוני הסניגור לעונש, לא התעלם מהעובדות בהן הודה הנאשם, אלא מצא לפרוש מסכת יחסים מורכבת ביותר שהייתה לנאשם עם המתלוננת. לדבריו, כפי העולה מחומר הראיות, השניים קיימו קשר זוגי הכולל יחסי מין, עד למועד שהיה סמוך להגשת התלונה. הסניגור הכתיר הקשר בין השניים "קשר ביזארי". לדברי הסניגור, הדברים שאמר הנאשם, שהם דברים קשים וחמורים, באו על רקע תסכול והיותו בסערת רגשות לפי שהמתלוננת ביקשה לנתק הקשר עמו. לדבריו דברי האיומים שהשמיע אינם בני מימוש, אלא אך דברים של אדם מתוסכל רגשית, שהיה אחוז תחושות נבגדות. עוד טען, כי הנאשם הרגיש מנוצל על ידי המתלוננת לפי ששיפץ דירתה על חשבונו וזמנו במסגרת הקשר הזוגי שהיה ביניהם, ולאחר שסיים השיפוף, רק אז, הודיעה לו המתלוננת כי ברצונה לסיים הקשר ביניהם. הסניגור הדגיש כי בכל מסכת העובדות שבכתב האישום המתוקן, אין שמץ של אלימות פיזית מצד הנאשם כלפי המתלוננת. מסקנת בא כוח הנאשם אחת היא - המקרה שלפנינו מתאים להפנות הנאשם לאפיק שיקומי בפיקוח שירות המבחן ועל פי המלצתו, ולפיכך ביקש להורות על שחרור הנאשם ממעצרו, ועל דחיית הדיון עד לאחר שישולב הנאשם בהליך הטיפול-שיקומי, על מנת לבחון שיקומו בעתיד.

כאן המקום להדגיש כי לא בכדי הארכתי בדברים והבאתי בהרחבה רבה המעשים שעשה הנאשם ובמיוחד הדברים שאמר למתלוננת. שכן, מתוך עובדות כתב האישום, עולה תמונה ברורה וקשה של אדם מתוסכל ביותר, לשון המעטה, אשר סבר שהמתלוננת שהייתה בת זוגו - בבחינת רכוש או קניינו היא. משום כך, לפי תפיסתו של הנאשם, לא יעלה על

הדעת כי המתלוננת תעשה כרצונה ותנתק הקשר עמו. העולה מתוך כך הוא שתסכולו של הנאשם הוביל אותו להתנהגות אובססיבית קשה ביותר, אשר יש בה כדי להטיל אימה ופחד על כל אדם, במיוחד על המתלוננת האומללה, שכל חטאה היה שקשרה קשר זוגי עם הנאשם.

מעשי הנאשם חמורים ביותר. הטלת אימה ופחד כפי העולה מתוך העובדות בהן הודה הנאשם, היא אלימות. באשר לעבירת האיומים - יש ואיומים שמאיים אדם על בן זוגו, כפי המצוי במאות כתבי האישום בשנה, שהתביעה המשטרית, נוהגת להציף את בתי המשפט בהם בלי הבחנה - יהיו איומים בעלמא, או שאין בהם ממש - וההליך הפלילי ננקט אך ורק משום המבחן האובייקטיבי לפיו נבחנת עבירה זו, כמו גם, כפי הנראה, משום מדיניות התביעה, לפיה כמעט ואין לערוך סינון ובחינה בטרם הגשת כתבי האישום הללו לבית המשפט. אך יש ומעשי האיום הם ממשיים, המחרידים שלווה של אדם, ומטילים עליו אימה ופחד. המקרה שלפני הוא מסוג המקרים הללו. התנהגות הנאשם, כפייתית ומשום כך, יש בה כדי להצביע על היתכנות מימוש מעשי האיום. המסוכנות העולה מתוך מעשי הנאשם ודבריו המפחידים לרבות העיקוב האובססיבי אחר המתלוננת ואי מתן מנוח, יש בה כדי לעורר חרדה מוחשית במסוכנותו לחיי המתלוננת.

התסקירים.

כאמור לעיל, עובר לדיון שהתקיים לפני, לטיעונים לעונש ביום 23.9.14 הוגש תסקיר משירות המבחן. שירות המבחן המליץ על שילוב הנאשם בתכנית טיפולית לגברים ב"בית נועם". כאמור, הטיעונים לעונש נשמעו ביום 29.9.14 ובדיון זה, כפי שצינתי לעיל, התגלעה מחלוקת עמוקה בין התביעה לבין הנאשם באמצעות בא כוחו. בסופו של יום קבעתי כי ראוי לבחון שילוב הנאשם, כפי המלצת שירות המבחן בתכנית טיפולית הולמת. לפיכך הוריתי לדחות הדיון לגזר הדין תוך שאני משאיר פתח לשילוב הנאשם בתכנית טיפולית. בשלב זה של הדיון המשפטי היה הנאשם עדיין מצוי במעצר.

עובר לדיון שהתקיים לפני ביום 29.10.14 הוגש תסקיר ובו המלצה לשילוב הנאשם בתכנית טיפולית ונקיבת מועד לקבלת הנאשם לתכנית זו ביום 2.11.14. בא כוח הנאשם ביקש להורות על שחרור הנאשם ממעצר בו היה נתון עד אותה עת, לשם שילובו בתכנית טיפולית. התביעה, כדרכה הלכה אחר חומרת המעשה בלי לשקול שיקום הנאשם, והתנגדה לכך. התביעה מצאה כי מקומו של הנאשם הוא בבית סוהר, ושם לפי שיטתה ומבחינתה, ישקם עצמו כפי שירצה. בהחלטה מנומקת מאותו יום, שבה מצאתי להדגיש את המובן מאליו והוא דרך השיקום החשובה ביותר בטרם גזר הדין הוריתי על שחרור הנאשם ביום 2.11.14, לקהילה טיפולית. התביעה, גם בעניין זה, כדרכה, עתרה לעיכוב ביצוע השחרור, נעתרתי לבקשה. סופו של דבר שהנאשם שוחרר ממעצרו ושולב בתכנית טיפולית שיקומית כפי המלצת שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן.

בעניינו של הנאשם הוגשו ארבעת תסקירים מעת שהוחלט על שחרורו ל"בית נועם". התסקיר האחרון הוגש סמוך לפני הדיון השני לטיעונים לעונש, הוא הדיון שבא לאחר שילוב הנאשם בתכנית הטיפולית, דיון מיום 29.6.15. על פי התסקיר האחרון, עולה כי להתרשמות וחווה דעת שירות המבחן, הנאשם עבר דרך טיפולית ארוכה, מועילה ומתקנת, שבסופה של הדרך המליץ שירות המבחן, על חיוב הנאשם בשל"צ בהיקף של 220 שעות והשמתו בפיקוח שירות המבחן למשך שנה. שירות המבחן העלה על נס, הדרך הטיפולית הארוכה והקשה שעבר הנאשם בהצלחה רבה. לפיכך המליץ כאמור.

טיעוני הצדדים לעונש.

כפי המפורט לעיל, בתיק זה טענו הצדדים לעונש פעמיים. בפעם הראשונה בדיון שהתקיים לפני ביום 29.9.14, בפעם השנייה הטיעונים לעונש היו ביום 29.6.15, דהיינו, לאחר שהנאשם עבר, דרך ארוכה וקשה ביותר, במשך 8 חודשים, מאז 2.11.14, עת שוחרר ממעצר בו היה נתון עד אז, במשך כ- 10 חודשים.

באת כוח התביעה, חזרה על שיטת התביעה המחמירה, לפיה המוביל את הענישה בעניינו של הנאשם, שלעיתים אינה רואה את האדם העומד לדין אלא אך את התיק הפלילי, שיטה הלוקחת בחשבון מרכיב אחד בלבד - חומרת העבירה. אלא שזו הפעם מצאה התביעה להקל עם הנאשם, ומה ההקלה? מעתירה לעונש מאסר למשך שלוש שנים, עותרת היא כעת לנוכח שיקומו של הנאשם לעונש מאסר של שנתיים ימים. יתירה מזו, עיון בטיעוני התביעה לעונש מראה כי זו מצאה לצאת בטרוניה נגד שירות המבחן, המוצא להמליץ על פי שיקולי שיקום תוך התעלמות מחומרת המעשים.

בא כוח הנאשם למעשה ביקש לקבל המלצת שירות המבחן. הסניגור חזר וטען באשר לדרך השיקומית הארוכה שעשה הנאשם, וזאת בלי להתעלם מחומרת מעשי הנאשם. בא כוח הנאשם הסב תשומת הלב לתקופה הארוכה בה היה הנאשם נתון במעצר תקופה העולה על עשרה חודשים, שהיא לעצמה עונש מכביד ביותר לאדם שהרשעתו האחרונה הינה מלפני שלוש עשרה שנה וזו לו הפעם הראשונה מאחורי סורג ובריח.

דיון והכרעה.

יסוד מוסד במקומותינו הוא עקרון השיקום. תיקון 113 לחוק העונשין מצא באופן דקלרטיבי ויש כי אומר באופן מלאכותי לקבוע כי בדרך השיקום יש ובית המשפט יסטה ממתחם העונש ההולם. המקרה שלפני, מבטא לדעתי, באופן ברור ונחרץ, יישום עקרון זה.

כתוצאה ממפח נפש רגשי ותסכול הנאשם, מבת זוגו, אלמנה חרדית, עמה היה לו קשר זוגי ואף אינטימי, שממנו הרתה המתלוננת, אשר ביקשה לנתק הקשר הזוגי עמו, פעל כפי שפעל ופגע באופן קשה ביותר במתלוננת כפי שמצאתי לפרט בהרחבה רבה בפתח הדברים. כאן המקום לציין כי הנאשם לא פגע וולו בשמץ פגיעה פיסית במתלוננת. מעשיו התבטאו אך במלל מאיים, מטריד ומעורר פחד. הנאשם נעצר כתוצאה ממעשיו לתקופה ארוכה ביותר של כעשרה חודשים. לאחר שחרורו, עבר הליך טיפולי ארוך, ממושך, מועיל ביותר, ובפיקוח שירות המבחן. הנאשם עבר ההליך הטיפולי בהצלחה. וכעת השאלה האם יש ממש בעתירת התביעה לגזור מאסר לנאשם לתקופה של שנתיים ימים. אני סבור כי עמדת התביעה, מתעלמת באופן בלתי סביר ובלתי ראוי מעקרון חשוב ביותר בשיטתנו המשפטית - השיקום.

אעיר ולא ארחיב. תפקידה של התביעה אינו בנקם. אין תפקידה של התביעה מתמצא בגמול בלבד על מעשי נאשם. התביעה הפלילית הינה גוף ציבורי רב חשיבות, במערכת אכיפת החוק. משום כך, אני סבור כי לעיתים ראוי לה לשקול,

מעבר לחומרת העבירה גם שיקולים רחבים יותר של אינטרס ציבורי שאינו דווקא בהחמרה בענישה.

אף שכאמור אין במעשי הנאשם אלימות פיזית, איני מתעלם ולו בשמץ מחומרת מעשי הנאשם. יתירה מזו, לא בכדי מצאתי להרחיב הדיבור בפתח הדברים אודות חומרת המעשים. אך אין להתעלם מערך השיקום. ערך השיקום חשוב ביותר במשפט הפלילי הפרקטי. ואני שואל, וכי מה תועיל ענישה פלילית מחמירה שיש עמה הסגת הנאשם אחור לאחר הליך שיקומי חיובי? יתירה מזו, הנאשם היה עצור במשך כ- 10 חודשים! לנאשם עבר פלילי, אך הוא מהעבר הרחוק ביותר שאינו רלבנטי לענייננו, והנה לראשונה מצא עצמו עצור למשך תקופה כה ארוכה. אני סבור ואף בטוח שבכך יש כדי עונש חמור לנאשם. יש במעצרו הממושך כדי להביאו להפנמת מעשיו. ועוד יש לציין הנאשם היה משוחרר בתקופה ארוכה בה עבר ההליך הטיפולי - שיקומי. הנאשם לא הפר ולו בשמץ תנאי שחרורו, לרבות ובמיוחד קשר עם המתלוננת. גם בכך יש כדי להצביע על הפנמת מעשיו האסורים של הנאשם. משום כך, איני מוצא כי השתת עונש מאסר נוסף כפי שיטת התביעה יש בה משום עונש מידתי.

במקרה שלפני, כאמור, מצאתי שיש לעשות שימוש לקולא בהליך השיקומי אותו עבר הנאשם. במקרה זה לא מצאתי להרחיב הדיבור אודות מתחם העונש ההולם שהרי לנוכח מרכיב השיקום איני מוצא לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל.

אלה העונשים שאני גוזר על הנאשם:

7 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור עבירה שיש עמה מרכיב של אלימות כלפי גוף אדם לרבות איומים ולרבות עבירה על חוק הגנת הפרטיות כמו גם עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק.

קנס בסך 500 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.

פיצוי למתלוננת א. י. בסך 3,000 ש"ח.

הקנס והפיצוי ישולמו בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם יהא 1.9.15.

לא ישולם אחד התשלומים ייאסר כאמור ויתרת העונש תעמוד לפירעון מיידי.

אני מחייב הנאשם לבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) בהיקף של 220 שעות על פי תכנית שהוכנה עבורו על ידי שירות המבחן. הסברתי לנאשם בלשון פשוטה משמעות השל"צ הבין והסכים.

אני מורה שהנאשם יהא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ח תמוז תשע"ה, 05/07/2015 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

החלטה

אני מורה על החזרת הטלפון שנתפס בידי הנאשם.

אינני מוצא שבאיזון הראוי בין העונש לבין החילוט יש מקום לחילוט. באשר למוצגים האחרים ייעשה בהם על פי שיקול דעתו של הממונה על החקירה.

באשר להפקדה כספית על סך 5,000 ₪ שהופקדה בתיק מ"ת 42887-01-14 הרי הסכום יועבר על חשבון הקנס והפיצוי והיתרה תוחזר לאדם שהפקיד הסכום.

אני מורה על עיכוב ביצוע השל"צ עד ליום 19/8/2015.

תשומת לב שרות המבחן אודות עיכוב ביצוע השל"צ.

ניתנה והודעה היום י"ח תמוז תשע"ה, 05/07/2015 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה

הוקלד על ידי יפעת מינאי